

Žalobce domáhal se na svých bývalých zaměstnavatelích zaplacení 4.700 Kč, opíraje žalobní nárok o mimosoudní dohodu se žalovanými, již prý se mu zavázali zaplatiti zažalovaný peníz jako odškodné pro předčasné propuštění. Procesní soud první stolice (pracovní soud) žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu rekursu.

Důvody:

Žalobce v souzeném sporu neuplatňuje nárok z pracovního poměru, neboť opírá žalobní žádání o zcela jiný právní důvod, o mimosoudní dohodu se žalovanými (§ 1380 obč. zák.) a z toho smíru žaluje, domáhaje se zaplacení částky 4.700 Kč, již prý mu žalovaní dluhují na p o d - k l a d ě s m í r u, jež uzavřeli se žalobcem. Jde tedy o splnění ujednání jako zvláštní smlouvy novační a nikoliv o nárok z poměru pracovního nebo služebního (§ 1 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), pokud se týče o náhradní nárok z takového poměru (§ 2 cit. zák.). Spory právní povahy jako spor nynější náležejí však k příslušnosti ř á d n ý c h s o u d ů (sb. n. s. čís. 12.709, 12.702). Nesejde na tom, o který důvod žalobce opřel svou dřívější žalobu, podanou proti týmž žalovaným u pracovního soudu v Ú., když žalobce dotčenou žalobu vzal zpět, a příslušnost soudu pro n y n ě j š í ž a l o b u lze posouditi jen podle jejího obsahu a žádání. Mylný jest názor stěžovatelův, že námitka nepřislušnosti, která nebyla učiněna před procesním soudem, je prekludována, takže prý k věcné nepřislušnosti pracovního soudu v odvolacím řízení nelze ani přihlížeti z úřadu, a že odvolací soud může usnesením rozhodovati jen tehdy, byla-li námitka nepřislušnosti vznesena a nikoli hleděti k nepřislušnosti z úřadu. Co se týče věcné nepřislušnosti, jest rozeznávati důvod nepřislušnosti. Důvodem může býti buďsi, že věc nenáleží před soudy pracovní, nebo že pracovní soud jest věcně nepřislušný (§ 25 (1) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.). Zmatečností jest jen, bylo-li rozhodnuto o věci, která nenáleží před soudy pracovní (§ 28 (1) čís. 3), nikoli též, že pracovní soud byl věcně nepřislušný (§ 28 (1) čís. 3 ve srovnání s § 25 (1) zákona). Před soudy pracovní nenáleží věc buďsi proto, že ve smyslu zákona nejde vůbec o spor pracovní, buďsi proto, že sice jde o spor pracovní, ale o takový, který jest velicím předpisem (§ 1 čís. 2 zák.) přikázán k rozhodnutí jinému soudu neb orgánu, než soudu pracovnímu. Věcně nepřislušným jest pracovní soud pro pracovní spory, o nichž z vůle stran jest rozhodovati rozhodcům (§ 1 (3) zák.). Z řečeného vyplývá, že odvolací soud má, i když to nebylo před pracovním soudem namítáno, dbáti z úřední moci jen zmatečnosti, záležející v tom, že bylo pracovním soudem rozhodnuto o věci, která nenáleží před soudy pracovní, a o takový případ jde právě v souzené věci.

Čís. 13893.

Krycí směnky.

Význam krycí směnky jest v tom, že dlužník ručí z takové směnky potud, pokud závazek z úvěru, k jehož zajištění byla směnka vydána, nebyl úplně vyrovnán, ovšem jen do výše, do níž se zaručil.

Krycí směnka může být uplatněna teprve, až lze dobývat pohledávky jí kryté, nevyhledává se však, aby osoba oprávněná k vyplnění této části směnky vyplnila datum splatnosti směnky souhlasně s datem splatnosti zajištěné pohledávky a nikoliv datem pozdějším, pokud ovšem to nebylo ujednáno a pokud původní pohledávka do tohoto termínu ještě nezanikla.

(Rozh. ze dne 26. října 1934, Rv I 2066/34.)

Směnečný platební příkaz proti Augustě F-ové a Gustavu M-ovi byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Není sporné, že směnka, o kterou v tomto sporu jde, byla vydána k zajištění kauční pohledávky žalující strany za Emmou M-ovou do výše 50.000 Kč, zajištěné právem zástavním ve vl. čís. 6, že v době podpisu směnky Emmou M-ovou jako příjemkou, Augustou F-ovou jako vystavitelkou a indosantkou a Gustavem M-em jako indosantem nebylo vyplněno datum vystavení a splatnosti směnky a že byla tato data vyplněna žalobkyní bezprostředně před podáním žaloby. Z námitek proti platebnímu příkazu (§ 552 c. ř. s.) zbývá pro dovolací řízení jen námitka, že prý žalobkyně prohlásila roku 1932 původní pohledávku za splatnou, že byla povinna učiniti i směnku splatnou ke dni splatnosti pohledávky, že presentování a protestování směnky dne 1. února 1934 jest opožděné a že takto zanikla práva ze směnky proti žalovanému promlčením, protože promlčecí lhůtu nelze podle § 1502 obč. zák. prodloužiti. Význam krycí směnky jest v tom, že dlužník z takové směnky ručí potud, pokud závazek z úvěru, k jehož zajištění byla směnka vydána, nebyl úplně vyrovnán, ovšem jen do výše, do níž se zaručil (srov. rozh. 10.189, 10.921 sb. n. s.). Podpisem směnečného blanketu v podstatné části dosud nevyplněného nevzchází ještě směnečný závazek, nýbrž jeho vznik jest závislý na potestativní výmince dodatečného vyplnění podle úmluvy (rozh. čís. 11.216 sb. n. s.). Z této povahy krycí směnky plyne, že může být uplatněna teprve, až lze dobývat pohledávky jí kryté, nelze však z ní dovozovati, že osoba oprávněná k vyplnění této části směnky musí vyplniti datum splatnosti směnky souhlasně s datem splatnosti zajištěné pohledávky a nikoli datem pozdějším, pokud ovšem to nebylo ujednáno a pokud původní pohledávka do tohoto termínu ještě nezanikla. Žalovaný ani netvrdil v námitkách proti platebnímu příkazu, že žalobkyně byla povinna učiniti krycí směnku splatnou současně s kauční pohledávkou podle zvláštního ujednání; nižší soudy pak zjistily, že směnka byla vyplněna přesně podle úmluvy žalovaného se žalobkyní. Směnka byla presentována a protestována 1. února 1934. Nelze proto mluvit o směnečném promlčení závazku podle § 81 sm. zák. v době podání žaloby, t. j. dne 4. února 1934. Ani podle přednesu žalovaného nezanikl hypotekární závazek Emmy M-ové vůbec a trvá tedy ručení žalovaného ze žalované směnky dosud, neboť nebylo jinak omezeno. Nezanikla-li původní pohledávka podle občanského práva promlčením, nelze mluvit o prodloužení lhůty promlčecí, které zakazuje § 1502 obč. zák.